

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.731 van 25 juni 2015
in de zaak A. 215.446/VII-39.360.**

In zake : de NV HELIVENTURE FTO
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jan Ghysels
 kantoor houdend te 1170 Brussel
 Terhulpssteenweg 187
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
 de Vlaamse regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk De Greef
 kantoor houdend te 1700 Dilbeek
 Eikelenberg 20
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 30 maart 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 16 januari 2015 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de burgemeester van de gemeente Lint van 29 september 2014, houdende het opleggen van een bestuurlijke maatregel, ongegrond wordt verklaard en de beroepen bestuurlijke maatregel wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 juni 2015.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sophie Bleux, die loco advocaat Jan Ghysels verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Evelien Verbruggen, die loco advocaat Dirk De Greef verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 30 juli 2014 dient de verzoekende partij bij de deputatie van de provincie Antwerpen een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een helihaven (Vlarem-indelingsrubriek 57.4), op een terrein gelegen aan de Fabriekstraat 38 te Lint.

3.2. Bij besluit van 11 december 2014 weigert de deputatie van de provincie Antwerpen de gevraagde vergunning.

3.3. Intussen werd op 15 september 2014 een proces-verbaal opgemaakt waarin wordt gesteld dat zonder de vereiste voorafgaande vergunning milieuvergunningsplichtige activiteiten worden uitgevoerd. Enkele dagen later, met name op 17 september 2014, werd de verzoekende partij aangemaand om vóór

15 oktober 2014 de brandstoftanks en bijhorende verdeelinstallaties te verwijderen en de opslag van gevaarlijke producten in kleine verpakkingen te beperken tot maximum 49 liter of kilogram. Tevens werd zij aangemaand om met onmiddellijke ingang het aantal vluchten te beperken tot 4 keer landen en 4 keer opstijgen per maand, waarvan maximaal 2 keer landen en 2 keer opstijgen per week.

3.4. Op 29 september 2014 legt de burgemeester van de gemeente Lint een bestuurlijke maatregel op. De verzoekende partij wordt bevolen om “het aantal helikopterbewegingen vanaf de datum van ontvangst van deze bestuurlijke maatregel te beperken tot 4 keer landen en 4 keer opstijgen per maand, waarvan maximaal 2 keer landen en 2 keer opstijgen per week”. Dit bevel geldt “voor de helihaven én de percelen die, al dan niet aan elkaar grenzend, in elkaars nabijheid zijn gelegen en waarvoor de exploitant een overeenkomst heeft afgesloten met de eigenaren”. De bestuurlijke maatregel geldt zolang geen definitieve, uitvoerbare milieuvergunning voor rubriek 57.4 werd verleend.

3.5. De verzoekende partij stelt tegen deze beslissing bestuurlijk beroep in bij de bevoegde Vlaamse minister.

3.6. Met het thans bestreden besluit van 16 januari 2015 verklaart de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw het beroep ongegrond en bevestigt zij de bestuurlijke maatregel.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Krachtens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden.

Spoedeisendheid

5. De verzoekende partij staft de spoedeisendheid van de zaak als volgt :

“[...] Artikel 17 , § 1 lid 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, welke een schorsingsbevoegdheid verleent aan de Raad van State bepaalt: ‘De afdeling bestuursrechtspraak is als enige bevoegd om, de partijen gehoord of behoorlijk opgeroepen, bij arrest de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van een akte of een reglement, vatbaar voor nietigverklaring krachtens artikel 14, §§ 1 en 3, en om alle maatregelen te bevelen die nodig zijn om de belangen veilig te stellen van de partijen of de personen die een belang hebben bij de beslechting van de zaak. Deze schorsing of deze voorlopige maatregelen kunnen op elke moment worden bevolen: 1° indien de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring; 2° en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden.’

Eén van de twee voorwaarden om een schorsing van een administratieve rechtshandeling te bekomen bij uw Raad is dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring. Volgens uw Raad is een zaak spoedeisend ‘zodra de vrees voor schade van enig belang, of zelfs voor ernstige nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt’[...]. Daarbij hoeft de verzoekende partij niet meer aan te tonen dat de niet-schorsing van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan toebrengen.

Het geschil mag niet met de gewone annulatieprocedure binnen de gewenste tijdsperiode kunnen opgelost worden.

[...] Er moet in de eerste plaats een vrees voor schade van enig belang zijn of een vrees voor ernstige nadelen.

[...] Huidige zaak betreft de stopzetting van een exploitatie die strafrechtelijk kan worden beteugeld.

Uw Raad heeft al eerder aangegeven dat het voorgaande al op zich volstaat om te besluiten tot een ernstig middel om tot schorsing over te gaan.[...]

[...] De wettigheidskritiek heeft volgens de voorbereidende werken ook een invloed op het spoedeisend karakter van een procedure. (Parl. St., Senaat, 2012-13, nr. 2277/1, 13-14). Er wordt inderdaad verwezen naar de feitelijkheid of de grove onregelmatigheid. In één van de middelen in huidige zaak toont verzoekende partij aan dat het artikel waarop de opgelegde bestuurlijke maatregel wordt gesteund onwettig is en tot stand is gekomen.

Deze wettigheidskritiek ondersteunt mee het spoedeisend karakter van de vordering.

[...] In een geval waar het besluit de beginselen van behoorlijk bestuur schendt en uit de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag en met toepassing van artikel 159 Grondwet, is de enige mogelijkheid om voornoemd fait accompli te vermijden de schorsing te vragen van de

uitvoering van het besluit. Dit kan verzoekende partij niet meer bereiken door enkel een vordering tot nietigverklaring in te stellen. De behandelingsduur van dergelijke procedure is te lang om de hoger omschreven vrees voor schade ongedaan te maken”.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die in concreto aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, Parl. St. Senaat, 2012-13, nr. 5-2277/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, Parl. St. Senaat, 2012-13, nr. 5-2277/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

7. De verzoekende partij legt in haar uiteenzetting niet uit hoe er in haar individuele, specifieke situatie op korte termijn onherstelbare schade zal worden berokkend die niet meer kan worden goedge maakt door een eventuele nietigverklaring van het bestreden besluit. De algemene bedenking dat de stopzetting van de exploitatie strafrechtelijk kan worden beteugeld, is niet betrokken op haar concrete situatie waarbij het aantal vliegbewegingen beperkt wordt tot 4 keer landen en opstijgen per maand, waarvan maximaal 2 keer per week.

In zoverre zij erop wijst dat de bestreden beslissing aangetast is door een “grove onregelmatigheid”, volstaat zulks niet om de spoedeisendheid van de vordering aan te tonen. De schorsingsvoorwaarde van het spoedeisend karakter van de vordering is immers een op zich staande voorwaarde, die moet worden onderzocht los van de andere schorsingsvoorwaarde, namelijk dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van het besluit prima facie kan verantwoorden. De onwettigheden die tegen het bestreden besluit worden aangevoerd, kunnen, ongeacht hun aard, op zich geen reden zijn om het bestaan van spoedeisendheid te aanvaarden.

De spoedeisendheid van de vordering is niet aangetoond.

8. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

V. Kosten

9. De bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig juni tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron